

Warszawa, dnia 7 sierpnia 2020 r.

Sygn. akt VI Ka 647/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Tymoszków

Sędziowie: SO Zenon Stankiewicz

SR del. Izabela Kościarz – Depta (spr.)

protokolant: protokolant sądowy- stażysta Kamila Kutyla

1. **przy udziale prokuratora Prokuratury (...) w W. M. W.**

po rozpoznaniu dnia 7 sierpnia 2020 r. w Warszawie

sprawy K. Ż. córki J. i H. ur. (...) w W.

oskarżonej o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

oraz sprawy A. Ż. syna M. i W. ur. (...) w W. oskarżonego o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 §1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonych i oskarżonego A. Ż.

od wyroku Sądu Rejonowego (...)

z dnia 15 stycznia 2019 r. sygn. akt IV K 996/15

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych w instancji odwoławczej, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. G. (1) kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu A. Ż. w instancji odwoławczej oraz podatek VAT.

Sędzia Zenon Stankiewicz Sędzia Beata Tymoszków Sędzia Izabela Kościarz – Depta

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 647/19 Sąd Okręgowy (...), VI Wydział Karny Odwoławczy
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1.CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.1.Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego (...), IV Wydział Karny z dnia 15 stycznia 2019 roku w sprawie IV K 996/15.

0.1.Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.1.Granice zaskarżenia**0.0.1.Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.0.1.Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.1.Wnioski

#	Uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

**1.Ustalenie faktów w związku z dowodami
przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

o.1.Ustalenie faktów

o.o.1.Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
o.o.1.Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

o.1.Ocena dowodów

o.o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

o.o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów	

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

1.STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obrazy przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie naruszenie art. 7 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania i przyjęcie, że oskarżeni popełnili zarzucany im czyn, podczas gdy prawidłowa i wszechstronna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i zasadami logicznego myślenia ocena dowodów, w szczególności dowód z zeznań świadka M. H., które wskazują jednoznacznie na brak wiarygodności zeznań jedyne go świadka oskarżenia T. S., jak również analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oboje oskarżeni nie popełnili zarzucanego im czynu.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut jest niezasadny. Zdaniem Sądu Okręgowego, sąd I instancji zbadał wszystkie okoliczności		

istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, zarówno te przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a na etapie wyrokowania uwzględnił ich całokształt, przy czym ustalenia przyjęte za podstawę orzeczenia poprzedzone zostały wnikliwą analizą całego zebranego w sprawie materiału dowodowego i jego oceną uwzględniającą dyrektywy z art. 7 k.p.k. Sąd Rejonowy precyzyjnie wskazał tok swojego rozumowania w uzasadnieniu wydanego przez siebie orzeczenia, natomiast przedstawione w apelacji argumenty, sprowadzające się do innej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie pozwalają na podważenie prawidłowości rozumowania sądu I instancji. W art. 7 k.p.k. wskazano czym sąd powinien kierować się dokonując oceny dowodów. Podnosząc zarzut obrazy tego przepisu należy wskazać, w jaki sposób ocena przeprowadzona przez sąd narusza zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy lub doświadczenia życiowego. Wobec braku tych wskazań lub zasad, zarzut sprowadza się do kwestionowania ocen dokonanych przez sąd i polemiki z dokonaną przez niego oceną. Zarzuty przedstawione w apelacji dotknięte są właśnie taką wadą. Sąd Rejonowy przeprowadził szeroką analizę zeznań kluczowego świadka T. S., dochodząc do przekonania, że relacja tego świadka jest wiarygodna, a Sąd Okręgowy stanowisko to podziela. Sąd I instancji wielokrotnie odnosił się do zeznań świadka konfrontując je z pozostałym materiałem dowodowym i jednocześnie wskazując, czy zeznania te są spójne, czy też nie, w jakimś fragmencie i z czego to wynika, a w szczególności czy mają wpływ na tok niniejszego

postępowania. Sąd wskazał możliwe przyczyny pewnych rozbieżności w zeznaniach świadka i w tym zakresie uzasadnił to upływem czasu, wielością szczegółów dotyczących przestępczej działalności, w tym czasie jej trwania i osób w niej uczestniczących. Zupełnie zrozumiałym jest, że z tych powodów świadek może pewnych okoliczności nie pamiętać, albo zrelacjonować je w nieco odmienny sposób niż uprzednio. Świadek T. S. nie myli się jednak w kluczowych kwestiach, pomimo kilkukrotnego składania zeznań (wyjaśnień), dokładnie wskazał okoliczności, w jakich poznał oskarżonych, przybliżony czas i miejsce zakupu mefedronu, ilości oraz kwoty za jakie dokonywał nabycia i komu następnie je przekazywał. Podczas czynności okazania wskazał na osobę oskarżonego i oskarżonej, jako na osoby od których kupował substancję psychotropową. Swojego rozpoznania był pewien. Jakkolwiek jego zeznania złożone na rozprawie były znacznie mniej szczegółowe, jest to jednak zrozumiałe z uwagi na upływ kilku lat od zdarzenia. Ta okoliczność bez wątpienia przyczyniła się do zatarcia wielu szczegółów w jego pamięci. Ponadto oskarżony w swoich zeznaniach przedstawił bardzo wiele szczegółów dotyczących obrotu narkotykami, w których brał udział i transakcje te prowadzone były na dużo szerszą skalę niż te z oskarżonymi. W ich przypadku był to okres 3 miesięcy i ograniczał się do zakupu od nich jednej substancji tj. mefedronu.

W zeznaniach T. S. brak jest tendencji wskazujących na nadmierne obciążanie oskarżonych, o czym świadczy to, że jeżeli czegoś nie pamiętał lub nie był pewien, to nie próbował tych

luk uzupełniać faktami, które nie miały miejsca. Sąd Rejonowy wskazał, że relacja T. S. została potwierdzona zgromadzonym w aktach sprawy materiałem dowodowym i weryfikacją stanu faktycznego, co nie dało podstaw do zakwestionowania prawdziwości twierdzeń zawartych w złożonych przez T. S. zeznaniach. W szczególności należy wskazać, iż wersja zdarzeń przedstawiona przez świadka znajduje oparcie w wykazie połączeń telefonicznych, z których wynika, że w okresie objętym zarzutem między oskarżonym a świadkiem wykonywanych było bardzo dużo połączeń telefonicznych. Świadek T. S. wskazywał, że właśnie telefonicznie ustalał z oskarżonymi szczegóły transakcji i odbioru mefedronu.

Powyższych ustaleń w ocenie Sądu Okręgowego nie podważyły przywołane w treści apelacji zeznania świadka M. H.. Zgodnie z przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy analizą porównawczą materiału dowodowego, świadek ten złożył zeznania wzajemnie sprzeczne i podważające swoją wiarygodność, co zostało wykazane przez Sąd I instancji.

W odniesieniu do zeznań kluczowego świadka trudno też wymagać, aby świadkowie korzystający z normy art. 60 § 3 k.k. mieli być osobami o krystalicznej i nieposzlakowanej opinii. Osoby takie nie posiadałyby wówczas żadnej wiedzy na temat popełnianych przestępstw i mechanizmów obrotu narkotykami, tym samym siłą rzeczy nie mogłyby zostać objęte normą art. 60 § 3 k.k. Każdy świadek zeznający w warunkach art. 60 § 3 k.k. znając zasadę funkcjonowania

<p>uregulowanej tą normą instytucji prawa karnego jest oczywiście zainteresowany w umożliwieniu mu skorzystania z dobrodziejstwa wskazanego w tym przepisie. Wie jednak również, że podawane przez niego informacje są weryfikowane w toku postępowania i mówienie nieprawdy lub częściowej nieprawdy naraża go na brak realizacji planu, który podejmuje decydując się zeznawać.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych od popełnienia zarzucanego im czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezskuteczności zarzutu apelacji, wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie. Przeprowadzona kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia uzasadnia stwierdzenie, że Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób rzetelny, gromadząc pełny materiał dowodowy, który pozwalał na wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia. Stwierdzić należy również, iż Sąd Rejonowy podczas wyrokowania w sprawie miał w polu widzenia całokształt zgromadzonych dowodów oraz okoliczności z nich wynikających. Ocena tego materiału jest wszechstronna, nie wykazuje błędów logicznych, ani też sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego oraz nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów chronionej dyspozycją art. 7 k.p.k. W związku</p>		

<p>z powyższym uzasadnione jest twierdzenie, że zaskarżony wyrok został - tak jak tego wymaga norma zawarta w art. 410 k.p.k. - oparty na poprawnie dokonanej ocenie pełnego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku rozprawy, co doprowadziło do dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych. Sama tylko okoliczność, iż treść zeznań świadków w sprawie nie spełniła oczekiwań oskarżonego oraz jego obrońcy, nie może automatycznie powodować konieczności odrzucenia jej wiarygodności.</p>	
<p>3.2.</p>	<p>Wprawdzie oskarżony nie sprecyzował konkretnego zarzutu w stosunku do zaskarżonego wyroku, tym niemniej z treści apelacji wynika zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który miał wpływ na treść orzeczenia, a polegający na dowolnym uznaniu, że dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności w szczególności zeznania świadka T. S., są wystarczające do uznania za udowodniony fakt popełnienia przez oskarżonego czynów przypisanych mu w wyroku z dnia 15 stycznia 2019 r., podczas gdy materiał dowodowy nie pozwala na tak jednoznaczne stanowisko i budzi szereg wątpliwości, co do winy oskarżonego w tym zakresie.</p> <p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>W ocenie Sądu Okręgowego zarzut jest niezasadny. Treść apelacji wskazuje, że błąd w ustaleniach faktycznych stanowi</p>	

de facto konsekwencję wyżej zarzuconej sądowi obrazy przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., a ponieważ zarzut ten okazał się niezasadny, to będący jego skutkiem podniesiony zarzut błędu w ustaleniach faktycznych również nie mógł być uznany za zasadny. Nie powtarzając wszystkich argumentów sądu meriti (w pełni podzielonych przez Sąd drugiej instancji), bowiem nie temu służy uzasadnienie Sądu Odwoławczego, podkreślić należy, iż w niniejszej sprawie, odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu A. Ż., zasadniczymi dowodami wskazującymi na jego sprawstwo były uznane przez obie instancje za wiarygodne i spójne zeznania T. S.. Wskazać przy tym należy, że zakres postępowania dotyczący oskarżonych stanowi jedynie fragment działalności przestępczej związanej z obrotem narkotykami na poczet której zeznawał T. S.. Tym samym w ocenie Sądu Okręgowego z uwagi na położenie świadka w chwili zeznań, niezasadnym jest przypisywanie jego zeznaniom celowego wprowadzania w błąd organów prowadzących postępowanie karne na niekorzyść oskarżonego. Również wersja, iż świadek T. S. starał się nawiązać relację intymną z oskarżoną K. Ż. nie znajduje oparcia w materiale dowodowym i stanowi w ocenie Sądu Odwoławczego przyjętą przez oskarżonych linię obrony, mającą na celu przedstawienie ich w korzystnym świetle i zdyskredytowanie zeznań świadka.

Również nie zasługuje na uwzględnienie zarzut zawarty w uzasadnieniu apelacji oskarżonego A. Ż. odnoszący się do braku badań substancji o jakich mówił w swoich zeznaniach świadek T.

S.. Należy wskazać, iż świadek przesłuchiwany był już po pewnym czasie od dokonywanych transakcji i mówił o wydarzeniach, które miały miejsce w przeszłości. Brak było już możliwości dokonania pobrania próbek i oceny ich zawartości. Jednakże okolicznością ustaloną w sposób bezspeczny jest, iż świadek T. S. uczestniczył w obrocie narkotykami na bardzo szeroka skalę. Doskonale znany był mu ich wygląd, rodzaj i potrafił je bez problemu identyfikować oraz odróżniać od siebie. Od oskarżonych nabywał mefedron w celu jego dalszej odsprzedaży i przekazywał go konkretnej osobie, która właśnie oczekiwała dostarczenia tej konkretnej substancji psychotropowej. Ich zakup od oskarżonych był prowadzony przez okres trzech miesięcy. Gdyby nie była to ta konkretna substancja zapewne zaprzestałby ich odbioru od oskarżonych.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec bezskuteczności zarzutu apelacji, wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

1.OKOLICZNOŚCI **PODLEGAJĄCE**
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

4.1.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
1.ROZSTRZYGNIECIE	SĄDU
ODWOŁAWCZEGO	
o.1.Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego (...)z dnia 15 stycznia 2019 roku w sprawie o sygn. akt IV K 996/19.	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
<p>Zarówno apelacja obrońcy oskarżonego, jak i osobista oskarżonego okazały się nietrafne w odniesieniu do podniesionych w nich zarzutów kwestionujących prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu I instancji i podnoszącego wadliwą ocenę materiału dowodowego dokonaną przez ten Sąd. Apelacje te w ocenie Sądu Okręgowego miały charakter polemiczny ze stanowiskiem Sądu I instancji.</p> <p>Jak wielokrotnie podkreślano w doktrynie i orzecznictwie przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpujące i logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Akcentuje to szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych (por. wyrok SN z 3.09.1998 r. sygn. V KKN 104/98 – Prokuratura i Prawo rok 1999, nr 2, poz. 6; a także wyrok SA w Łodzi z 20.03.2002 r. sygn. II Aka</p>	

49/02 – Prokuratura i Prawo rok 2004, nr 6, poz. 29).
Wszystkim tym wymogom Sąd Rejonowy sprostał.

Ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie zostały poczynione przez Sąd Rejonowy prawidłowo, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, ocenionego w sposób wszechstronny z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy ocenił materiał dowodowy w sposób drobiazgowy i kompleksowy, odnosząc się do wszystkich zgromadzonych i przeprowadzonych w toku rozprawy dowodów. Trzeba zarazem podkreślić, iż Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie w sposób wyczerpujący, dążąc do pełnego wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w tym skrupulatnie weryfikując linię obrony oskarżonych.

Tym samym w niniejszej sprawie w żaden sposób nie można podzielić zarzutów skarżących odnośnie oceny dowodu z zeznań świadków, a w konsekwencji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.

Oceniając z urzędu rozstrzygnięcie o karze w stosunku do obojga oskarżonych, podkreślić należy, że z pewnością nie nosi ono cech rażącej niewspółmierności. Zdaniem Sądu Okręgowego całokształt okoliczności, w tym charakter popełnionego przestępstwa, rola oskarżonych, ich uprzednia karalności potwierdza przekonanie, że orzeczona wobec oskarżonych kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, nie przekracza stopnia winy oraz w sposób właściwy uwzględnia ustawowe funkcje kary. Jest wewnętrznie słuszna, a także w odczuciu społecznym należało ją uznać za sprawiedliwą. Tak ukształtowana represja karna, zdaniem sądu okręgowego, uwzględnia potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a także spełni cele zapobiegawcze jak i wychowawcze względem oskarżonych – skłoni ich do przestrzegania porządku prawnego.

Zdaniem Sądu Okręgowego wymierzona w przedmiotowej sprawie kara 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w stosunku do oskarżonego, nie jest nadmiernie surowa, a tym bardziej nie jest rażąco niewspółmierna. Wymierzono ją w dolnych granicach ustawowego zagrożenia za czyn tego rodzaju. Sąd Rejonowy w sposób dokładny i wnikliwy przedstawił, jakie okoliczności obciążające i łagodzące wzięły pod uwagę przy wymiarze kary.

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie nie ujawniły się również żadne szczególne okoliczności, które uzasadniałyby warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonej kary wobec oskarżonego, a dotychczasowe jego postępowanie, w szczególności jego wielokrotna karalność, wskazuje na to, iż jedynie odbycie kary w warunkach izolacji penitencjarnej spełni cele wychowawcze i prewencyjne, a ponadto stanowić będzie karę sprawiedliwą w odczuciu społecznym. Ponadto należy wskazać, iż jak wynika z karty karnej oskarżony, pomimo orzekanych w stosunku do niego kar z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, wchodził w konflikt z prawem i nie przestrzegał obowiązujących przepisów. Przedmiotowego czynu dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa. Świadczy to o znacznej demoralizacji oskarżonego, lekceważącym stosunku do porządku prawnego i nikłych efektach procesu resocjalizacyjnego.

Natomiast w stosunku do oskarżonej K. Ź. zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna i słuszna była decyzja Sądu Rejonowego o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej wobec niej kary.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy stwierdzając ponadto, że nie jest on dotknięty innymi wadami, które powinny być brane pod uwagę przez sąd odwoławczy z urzędu.

0.1.Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany

0.1.Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

0.0.1.Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia

5.3.1.1.1.

art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
0.0.1.Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.1.Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1.Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Zwolniono oskarżonych od kosztów sądowych	O kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. uznając, że wobec braku po stronie oskarżonych istotnego majątku

	i dochodów, zasadnym jest zwolnienie oskarżonych od ich ponoszenia.
Zasądzono wynagrodzenie obrońcy za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym	O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie § 4 ust. 1 i 3 w zw. § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2016.1714).

1.PODPIS

Sędzia Izabela Kościarz - Depta Sędzia Beata Tymoszków Sędzia Zenon Stankiewicz

0.1.Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony A. Ż.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego (...) z dnia 15 stycznia 2019 r. w sprawie o sygn. akt IV K 996/15.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.1. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Adwokat P. G. (2) - obrońca oskarżonych	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego (...) z dnia 15 stycznia 2019 r. w sprawie o sygn. akt IV K 996/15.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmiana